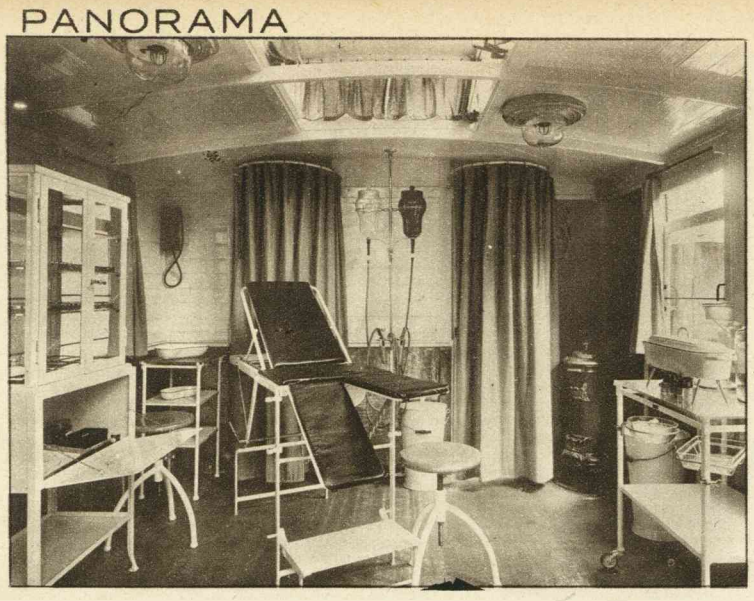
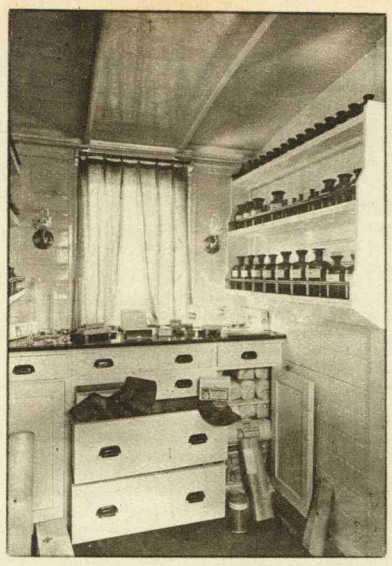
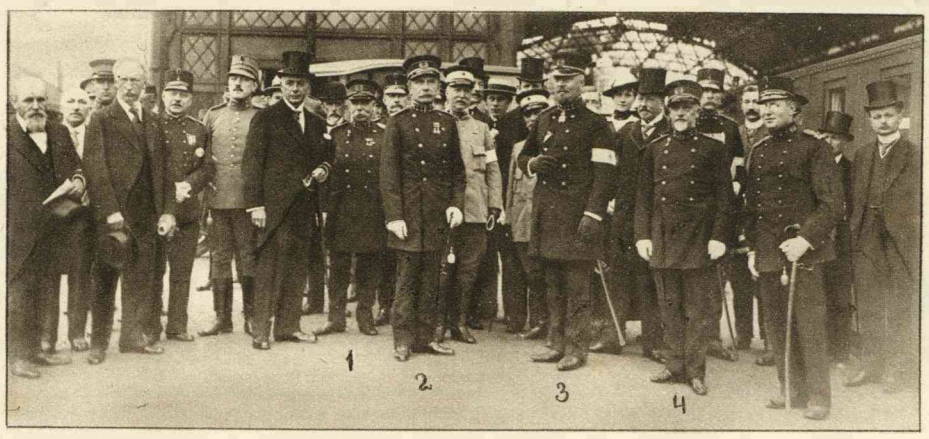

De Aanbieding te Amsterdam der Ambulancetreinen.

Woensdagmiddag 23 Augustus te half drie werden namens het „Nationaal Comité tot aanbieding van ambulancetreinen aan Harer Majesteitsregeering" in tegenwoordigheid van Z. K. H. den Prins twee treinen overgedragen. Een groot aantal genoodigden woonde in de eerste-klasse wachtkamer van het station W. P. de plechtigheid bij. Tegenwoordig waren o.a.: minister Bosboom, generaal Snijders, generaal Ophorst; de waarnemend burgemeester van Amsterdam Josephus Jitta, enz.

1. Gen.-Maj. A. R. Ophorst; 2. Gen. C. J. Snijders; 3. Z.K.H. Prins Hendrik; 4. Min. N. Bosboom.

Deze treinen bestaan uit 15 wagens elk, welke tot nu toe dienst deden als personenrijtuigen en rijtuigen met bagageafdeelingen voor locaal verkeer. Door de S.S. werden deze wagens gratis beschikbaar gesteld aan het nationaal comité. De inrichting is geschied voor den eersten trein door de Werkspoor te Utrecht; voor den tweeden trein door de firma Beynes te Haarlem. — Onze foto's stellen voor, boven, links: Verbandkamer, waarin alle instrumenten ter behandeling van gewonden aanwezig zijn. Midden: Een hoekje uit de apotheek. Rechts: De keukenwagen. Beneden: Een groep van autoriteiten, die bij de overdracht aanwezig waren.

Vervolg van pag. 10.

„'k Zal tegen moe zeggen dat je niet op wil staan, hoor! 't Is allang negen uur!"

„Och, ik kom wel!" gromt Fien. Een paar diepe zuchten dringen door het sleutelgat in Pietje's oor, dan een langgerekt luid gegaap. Toch wacht Pietje nog tot het ledikant kraakt en hij Fiens voeten zachtjes door het kamertje hoort schuifelen. Gerustgesteld draait hij zich om, klautert naar beneden en bericht daar dat Fientje „er eindelijk uit" is. Tot staving van deze mededeeling verschijnt enkele oogenblikken later de persoon in kwestie, de zeventienjarige Fien, die op een fabriek werkt, acht gulden in de week verdient en zich daardoor gerechtigd acht den baas thuis te spelen, wat iedereen daar billijk vindt.

„Fien, je kopje thee!"

Fiens arm komt traag naar voren, ontglipt een eindje de mouw van een goedkoope, met lintjes versierde, nachtjapon, de ongewasschen hand grijpt het theekopje.

„Hè moe, krijgen wij nu ook eens een kopje vooruit?" vraagt Riek begeerig.

„Ach, moet de oude juffrouw ook thee?" minacht Fien, met haar flets-blauwe oogen Riek beglurend vanover het kopje.

„Natuurlijk! waarom jij altijd alleen?" helpt Tootje haar zusje.

„Hee, hee, wat is dat voor een toon?" berispt moeder met een zijdelingschen blik op Fien: deze jonge dochter toch is driftig van aard en gauw uit haar humeur gebracht.

„Wat ga je doen vandaag, Fien?" vraagt moeder, een eenigszins onderworpen houding aannemend, „zou je misschien straks een beetje met de kinderen om willen loopen?"

„'k Zou u lekker danken!" weigert de aangesprokene, „waar moet ik met dat stel naar toe? — en bovendien, ik ga een fiets huren; ik wou met Mien Dirksen naar Haarlem."

„O ja, da's wel aardig!" zegt moeder gelaten.

Een oogenblik heeft ze het gevoel dat ze eigenlijk toch wel erg weinig aan haar oudste heeft; dat Fien haar links laat liggen, niets doet waardoor ze eens een klein beetje vrijheid zou kunnen geven aan moeder, maar dat gevoel wordt dadelijk weer onderdrukt door de gedachten aan den dagelijkschen zorgenlast en haar bezige handen doen weer 't wachtende werk.

„Riek, doe de deur eens even dicht!" Vader bromt dit commando met een zware stem vanuit de alkoof en Riek haast zich dit bevel, tevens het sein van zijn opstaan, te gehoorzamen.

Fien wipt ijlings in de keuken, bang dat vader haar bij de kraan vóór zal zijn; inderdaad heeft deze angst reden van bestaan, want 't hoofd van 't gezin verschijnt weldra in de deuropening en beveelt zijn oudste „als je blieft met dat geplas voort te maken!"

Een half uur later is het heele huishouden om de tafel geschaard en verdwijnt langzamerhand de boterhammenstapel.

Vader is stil, moeder is stil, Fien is stil; alleen Tootje en Riek kibbelen met elkaar over een sneedje waar per ongeluk één krent in verzeild is geraakt, dewelke een groote aantrekkingskracht vormt voor de beide jonge dames, tot moeder aan alle gekibbel een eind maakt door het bewuste aan Fien te geven, die supérieur glimlacht.

„Ga je al uit, man?" vraagt moeder benepen, als vader 't eerst van tafel opstaat en zijn pet opzet.

„Ja, 't is fijn weer, ik ga een beetje langs de booten wandelen met Thijs van den overkant!"

Moeder zucht even; maar ze is gewend dat ze 's Zondags altijd alleen thuis zit, heele lange troostelooze Zondagen, en dus moppert ze niet, maar raadt den kinderen aan nu ook maar zoo gauw mogelijk zich aan te kleeden en de straat op te gaan. Fien hoeft niet aangespoord, trekt al neuriënd haar lichtblauwlaken mantelpak aan, spelt haar opzichtigen hoed extra vast op het moderne kapsel.

* * *

Aan de ontredderde tafel, vol kruimels, bordjes en kopjes, blijft moeder alleen zitten en haar oogen staren verlangend naar buiten, waar een speelsch windje stoeit met de jonge boomblaadjes en de zon alles in haar gouden waas hult.

HET STEDELIJK ARMENHUIS TE AMSTERDAM.

Een onzer fotografen werd door de Directie van het Stedelijk Armenhuis te Amsterdam aan de Roeterstraat no. 2, in de gelegenheid gesteld, een serie foto's te maken van deze nuttige Amsterdamsche inrichting. Wij reproduceeren op deze pagina een drietal der genomen foto's. Hierboven: de oudjes, zich in den tuin der inrichting koesterend in het zonnetje.

RECTIFICATIE.

In een onzer vorige nummers vermeldden wij, dat de rozen, die H.M. de Koningin aan H.M. de Koningin-Moeder op 2 Augustus 1915 present had gegeven, Aalsmeersche rozen waren. Van bevriende zijde maakt men er ons thans op attent, dat het geen Aalsmeersche, doch *Boskoopsche* rozen zijn.

HET STEDELIJK ARMENHUIS TE AMSTERDAM.

Links: Eenige der vrouwelijke verpleegden poseerend voor onzen fotograaf. Rechts: Wie van de mannen nog werken kan, maakt zich nuttig met het strippen van tabak.